

Perífrasi estar a punt de + infinitiu

Per expressar que un fet passarà en un futur molt pròxim podem utilitzar **estar a punt de + infinitiu**.

El petroli està a punt d'acabar-se.

Perífrasis d'obligació en futur

Per fer recomanacions, donar consells, expressar una obligació o necessitat..., en el futur, podem fer-ho amb **haver de** o **caldre**, en forma impersonal o personal.

impersonal	s'haurà	de + infinitiu	<i>Si no plou, s'haurà d'estalviar l'aigua.</i>
	caldrà	+ infinitiu	<i>Caldrà buscar una solució al problema del medi ambient.</i>
personal	hauré, hauràs, haurà...	de + infinitiu	<i>Haurem d'anar amb transport públic per no contaminar les ciutats.</i>
	caldrà	que + present subjuntiu	<i>Caldrà que el govern protegeixi les reserves naturals.</i>

Connectors quan i fins que

Quan a una oració en futur hi subordinem una acció futura amb els connectors **quan i fins que**, el verb de l'oració subordinada pot anar en present de subjuntiu o futur, i en perfet de subjuntiu o futur compost.

*No faran res fins que no quedi / quedarà una gota d'aigua.
Es preocuparan del problema de l'aigua quan ja s'hagi acabat / s'haurà acabat.*

Quan a una oració en passat hi subordinem una acció, no puntual, passada, amb el connector **quan**, el verb de l'oració subordinada pot anar en imperfet d'indicatiu o en plusquamperfet d'indicatiu.

Van actuar / Han actuat quan era massa tard i ja s'havien acabat els recursos.

Connectors que indiquen conseqüència, condició i finalitat

conseqüència o efecte	així (doncs) així que aleshores de manera que doncs per això per tant	<i>Els nens no fan exercici, per això augmenta l'obesitat infantil. En cas que es canxi molt, deixi de fer l'exercici. No s'ha de fer exercici amb la finalitat de ser un esportista d'elit.</i>
condició	en cas de / que sempre que només que	
finalitat	perquè a fi de / que per tal de / que amb l'objectiu de / que amb la finalitat de / que	

Imperatiu dels verbs estar, seure, moure, caure, jeure, empènyer, córrer, ajupir-se i acostar-se

Imperatiu

ESTAR	SEURE	MOURE	CAURE	JEURE	EMPÈNYER	CÓRRER	AJUPIR-SE
estigues	seu	mou	cau	jeu	empeny	corre	ajup-te
estigui	segui	mogui	caigui	jegui	empenyi	corri	ajupí's
estiguem	seguem	moguem	caiguem	jaguem	empenyem	correm / correguem	ajupim-nos
estiguen	seieu	moveu	caieu	jaieu	empenyeu	correu	ajupiu-vos
estiguin	seguin	moguin	caiguin	jeguïn	empenyin	corrin	ajupin-se

Quan donem ordres o instruccions en negatiu utilitzem el present de subjuntiu.

Present de subjuntiu dels verbs estar, seure, moure, caure, jeure, empènyer, córrer, ajupir-se i acostar-se

Present de subjuntiu

ESTAR	SEURE	MOURE	CAURE	JEURE	EMPÈNYER	CÓRRER
estigui	segui	mogui	caigui	jegui	empenyi	corri
estiguis	seguis	moguis	caiguis	jeguis	empenyis	corris
estigui	segui	mogui	caigui	jegui	empenyi	corri
estiguem	seguem	moguem	caiguem	jaguem	empenyem	correm / correguem
estiguen	segueu	moguen	caiguen	jaguen	empenyeu	correu / correguen
estiguin	seguin	moguïn	caiguïn	jeguïn	empenyin	corrin

Present de subjuntiu

AJUPIR-SE
m'ajupi
f'ajupis
s'ajupi
ens ajupim
us ajupiu
s'ajupin

Estigues quiet i no et moguis.
No estiguis quiet, mou-te.

Seieu a terra.
No segueu a terra.

Mouveu els braços.
No mogueu els braços.

Forma dels pronoms et, es, ens, us i es amb l'imperatiu

En l'imperatiu, els pronoms es col·loquen sempre darrere del verb i hi van lligats amb un apòstrof, si desapareix una vocal, o un guionet.

't / -te	acosta't, ajup-te
's	bellugui's, tombi's
-nos	agafem-nos, aixequem-nos
-vos	arronseu-vos, estireu-vos
-se	dobleguin-se, girin-se

6 EL MÓN D'AVUI... I EL DE DEMÀ

Estructures per donar opinions i fer valoracions

Sovint quan donem opinions, des del present, fent valoracions respecte del futur, utilitzem verbs com: **creure, pensar, suposar, tenir la impressió, estar segur, estar convençut, semblar, imaginar-se...** + que + oració subordinada en futur, que pot ser afirmativa o negativa.

Suposo que el ministre **dimitirà**.

Crec que no **firmaran** el tractat de pau.

Tinc la impressió que l'ambaixador **firmarà** els documents.

Aquests verbs, que denoten creença, es poden negar; llavors el verb de l'oració subordinada acostuma a anar en subjuntiu. Hi ha, però, algun d'aquests verbs que no se solen negar. El que sempre podem fer és negar l'acció, mantenint el verb de l'oració subordinada en indicatiu, tot i que el significat és diferent.

No crec / penso que **firmin** el tractat de pau. ≈ Crec / penso que **no firmaran** el tractat de pau.

No estic segura que el ministre **dimiteixi**. ≈ Estic segura que el ministre **no dimitirà**.

No estem convençuts que el jutge els **condemni**. ≈ Estem convençuts que el jutge **no els condemnarà**.

No m'imagino que **prohibeixin** els matrimonis homosexuals. ≈ M'imagino que **no prohibiran** els matrimonis homosexuals.

Suposo que el ministre **no dimitirà**.

Tinc la impressió que l'ambaixador **no firmarà** els documents.

~~No suposo que el ministre dimiteixi.~~

~~No tinc la impressió que l'ambaixador firmarà els documents.~~

~~No ens sembla que la ministra aprovarà el pressupost.~~

Tant de bo és una expressió que serveix per introduir un desig o una esperança. Quan la utilitzem en una oració de futur, el verb pot anar en present o en imperfet de subjuntiu, segons el grau de credibilitat que ens mereixi l'esdeveniment.

Tant de bo que **s'acabi** aquesta guerra. (És possible que s'acabi la guerra.)

Tant de bo que **s'acabessin** totes les guerres del món. (És gairebé impossible que s'acabin les guerres.)

Podem utilitzar l'estructura **(no) m'estranyaria** + que + oració subordinada en imperfet de subjuntiu per referir-nos al grau de convicció que tenim que un fet s'esdevingui o no s'esdevingui en el futur.

M'estranyaria que **s'acabés** la fam al món.

No m'estranyaria que **desapareguessin** moltes espècies d'animals.

Hipòtesis des del present cap al futur

Quan fem hipòtesis des del present cap al futur expressem una condició no existent en la realitat.

Si creiem que la condició és possible que es realitzi, el verb de l'oració condicional, introduïda per **si**, va en present d'indicatiu i el de l'oració principal, en futur o en present.

Si el govern **dicta** ordres absurdes, ningú no l'**obeirà**.

Si el monarca **dimiteix**, s'**auran** de fer eleccions.

Si creiem que la condició no és gaire possible o és impossible que es realitzi, el verb de l'oració condicional, introduïda per **si**, va en imperfet de subjuntiu i el de l'oració principal, en condicional.

Si **hi hagués** més solidaritat, no **hi hauria** tantes diferències socials.

Si **manessin** les dones, els homes **tindrien** menys feina.